

MANA AUGUSTA SIRDS

Ārā ir augusts. Tas ir tuvāks par vēju, tālāks par melnu debesi, tīrāks par teikumiem un tik vientuļš kā saulrieta acis. Es jūtu sejas elpu, pirkstu troksni filmā, ko sauc par rudeni.

Bet tas ir skaistāks par vienu sirdi zivupē, skaistāks par saules pēdām mugurā, skaistāks par sākumu. Tas elpo... Elpo līdz ar nobriedušo, zeltaino labību un tā acis ir rudzupuķes. Debesu palieka zemei.

Tas nav viens. Līdz tam ir jāaug un bez pelēka lietus.

Tas nav viens. Tas ir siltums – salauzta malkas krāsnī vai satinies miesu kaislais siltums. Tas atņem zemei spēku un nāk pie tevis ar burtiem.

Lasi to, ka jūties kā šodien... Ar tekošām acīm, mazliet sāpīgiem vārdiem, kad laiks ir par ātru.

Es esmu šodien un patiesība ir pie manas augusta sirds.

ELPA

kāpēc man ēst tevi,
ja naktij tāpat ir nosmakušu odu garša,
ielāpainu koku stumbrs?
un šeit ir līdz nāvei zaļš
līdz iekaltušam smaidam –
sientīrumi
līdz nolaistām
bez mamma jāņpuķēm...
te ir auglības garša
elpojoša brīvība
cilvēku darba sitiens
un trokšņi
tik daudz, cik apēstais
zemeņu ievārījums,
un nav sākuma,
bet pulsējošs zemes asinsvads
un es redzu elpu

mīlu pulsējošo zemi

MIRSTI SAJŪTA

kad tukšums izdalīts,
sakraujas akmeņu smagums kuņģī
no asaru rīstīšanās,
jo nezinu kur atrodas laimes sirds
mirkli uz priekšu
jeb slīcis zem zemes kurmju bedrē
ieskrējis durvju stenderē!
pati redzēju turpmāku
auklēju acīs
un lietū dzirdēju
aukstinīgi meloju sev
un tomēr bezlietū smaku,
jo tirpas palika tintē
manā elpā
tev stāvot tuvumā

STĀSTU RAKSTĪTĀJS

Viņš rakstīja no otras vārdu puses. Sev tik saprotami, cik ābolu ēšana; citiem tik sveši, cik badainas maizes garša. Viņš pavēra pasauli naivuļiem, ļaudams mazliet atkosties no savu vārdu otras puses. Reti tam pašam palika sava puse. Sevi iznēsāja līdz ar lietu, savus darbus, šķiet, stādīja puķu podos. Ātri tie auga.

Viņš bija melomāns. Audzēja notis ik dienu un nomodu. Viņa prāts naktīs vedās uz poētisku kaislību sirdij, erotiskiem mēness valdzinājumiem. Un viņa rokas to nesa. Iebēra ar spīguļu atblāzmu trīses pilnos burtus. Vai nesa to rokās, reiz dodams kādai meitenei - šo tik veldzes pilno poētisko kaislību.

Viņa acīm nebija krāsas. Jo cilvēki slīkstot tajās, paņēma sev tīkamo. Es paņēmu pavasara zaļo, jo man vienmēr pieder sākums.

Šķiet, viņš mīlēja lietu, to maigo pavasarlietu. Varbūt tāpēc, ka tas ir ar tik svēti mīlamu pieskārienu. Varbūt tas palīdzēja elpot viņa grēcīgajai mutei. Varbūt... viņa poētiskajai kaislībai šie durstekļi asina jutekļus. Varbūt...

Viņa rokas, šķiet, vienmēr kādam pieder. Tās tiek palaistas cilvēkos, piesietas pie darba, pie kādas rudas vai blondas matu šķipsnas, pie savas sirds līnijām.

Viņa cilvēciskā pretrunība plosa citus, bet pabaro sevi.

Un viņa sirds... ir mīkla. Tā skaistā pavasar saules nakts mīkla, melno kafijas plankumu mīkla, viņa paša mīkla.

Un ir mīlams šis - stāstu rakstītājs.

SAGRĀBSTĪTS. PRET ARGUMENTĒJOT - DZĪVE IR SPĒLE. TEV.

kas vienam adata,
otram sirds piliens sadurtā vēnā
un slīkšana vienalga tā būs,
bet no pieradumu smaguma,
klausoties kā dzīves krūtīs elpo!
tu vari pamērkt plaukstu lietū
un tā būs dzelme
gliemežvāku vietā
aukstumdūrējļāstekas
un tas viss satecēs tintē,
rakstot par šo nodrāzto –
„dzīve ir spēle”
līdz burti atbalsojas lēkmē
un putni nosprāgst peļķē,
smokot salauzt spārnu sāpes agonijā,
no šī - „dzīve ir spēle,”
bet naktī ir miers
un tur nevajag melnbaltus tēlus